

Ministeren vil fortolke den nævnte Lovs § 6, 1ste Stykke, dels og særlig i den Langsomhed, hvormed Ministeren har truffet Foranstaltninger til Lovens Gennemførelse. Det hedder jo i Lovens § 5, at Ejeren har en Frist af et halvt Aar til at indgive Fortegnelse over de Ejendomme, som falder ind under Loven, og dette halve Aar er jo for længe siden omme, idet Loven er stadfæstet den 30. Juni, og nu er vi midt i Marts Maaned. Jeg ved ikke en Gang, om Ministeren er færdig med at udnævne Kommissionsformændene, men i hvert Fald har man, mig bekendt, ikke begyndt paa at foretage nogen Vurdering af disse Ejendomme, ja, det er endog adskillige Steder saadan, at der ikke har været nogen Bekendtgørelse i Kommunen, hvoraf Folk har kunnet faa at vide, om en saadan Fortegnelse har ligget til offentligt Eftersyn, saaledes at de kunde gaa hen og forvisse sig om, hvorvidt deres Ejendomme var tagne med. Der staar ikke direkte i Loven, hvem der skal foretage denne Bekendtgørelse, og der kan naturligvis være delte Meninger om, hvorvidt det skal være den paagældende Kommunalbestyrelse eller Ejeren eller eventuelt Afsløningskommissionen, som skal foretage den. Men i alle Tilfælde burde efter min Mening Ministeren have draget Omsorg for, at en saadan Bekendtgørelse var kommet til at foreligge, saaledes at alle, der var interesserede i dette Forhold, var klare over, hvor de kunde gaa hen og faa at vide, hvorvidt deres Ejendomme var tagne med.

Jeg finder ogsaa, at Ministeren kun i ringe Grad har efterkommet de Ord, der staar i Loven: „snarest muligt“, idet jeg synes, at efter en almindelig Opfattelse maatte Paragraffen forstaaes saaledes, at naar Halvaaret var omme og Fortegnelsen indsendt til Ministeren, skulde denne have haft hele Apparatet i Orden, saa at det kunde have begyndt at klappe med det samme. Ministeren kunde jo meget vel have udnævnt Kommissionsformændene og foranlediget, at Amterne havde faaet valgt de to Medlemmer, som de skulde vælge, saaledes at Kommissionerne, naar Fristen var omme, kunde begynde at tage fat paa deres Arbejde og allerede nu være langt fremme med Vurderingen af Ejendommene. Men det har Ministeren ikke gjort, og jeg

spørger derfor: Hvad har Ministeren egentlig tøvet efter? Hvorfor har det gaaet saa langsomt fra Haanden med de Foranstaltninger, som Ministeren skulde træffe? Dette refererer sig netop til Hovedpunktet, som er § 6, 1ste Stykke, der lyder paa, at Ejendommens Værdi som Regel ikke vil kunne sættes højere end ved den sidste Vurdering. Jeg gaar ud fra, at Ministeren her klart og tydeligt vil bekræfte, at det var hans Opfattelse af denne Paragraf, som det var Rigsdagens, at med den sidste Vurdering til Ejendomsskyld mentes Vurderingen 1916, og naar det endvidere hedder i § 6, at en Ejendom som Regel ikke kan sættes lavere end Gennemsnittet af de to sidste Ejendomsskyldvurderinger, saa er det Gennemsnitsvurderingerne af 1909 og 1916, der er Udtryk for den laveste Vurdering, og Vurderingen af 1916, der er Udtryk for den højeste. Mit Spørgsmaal gaar da ud paa, om Ministeren vil bekræfte, at han har samme Opfattelse, som jeg her har nævnt. Naar der har kunnet blive Tvivl herom, refererer det sig til forskellige Ting, bl. a. at der, som det er mig bekendt, af adskillige Ejere er krævet Omvurdering af disse Fæstegaarde. Begrundelsen for Lovmedholdeligheden af denne Omvurdering ligger jo i Ejendomsskyldloven, idet enhver Ejer har Ret til at kræve sin Ejendom omvurderet, naar han begærer det rettidigt, før 1. Januar, henholdsvis 1. Juli. Der foreligger saadanne Begæringer om at faa Ejendomme omvurderet, og Begrundelsen er i flere Tilfælde kort og godt den, at de ønsker at sælge Ejendommen. Man kan derfor være fuldt klar over, hvad Hensigten er. Hensigten er selvfølgelig den, at ved at faa omvurderet, og derved opnaa en højere Vurdering af Ejendommen skal det kunne lykkes dem at faa denne Vurderingssum lagt til Grund for Overdragelsen til Fæsteren, altsaa faa en betydelig højere Pris for Ejendommen. Dette er efter min Mening fuldkommen i Strid med Loven, som den er tænkt og vedtaget. Thi der staar nok: den sidste Ejendomsskyldvurdering, men derved tænkes der altsaa paa den sidste Ejendomsskyldvurdering, den af 1916, ikke paa Omvurdering. Og dertil kommer, at nu staar Vurderingsraadene rundt omkring i Landet midt i Arbejdet med den fjerde almindelige Vurdering, og det kan jo temmelig sikkert for-